

„ALSZIK A TÁBOR”

B Ö N D Ö R P Á L

Bányai Jánosnak

Marhagulyást szójából és tökből ananászkom-
pótot . . . Ügyeskedem egyre ha kell ha nem. Azt hiszem így kell
– meghamisítva az ízeket – írnom a verseim is most.
Hogy ne okozzanak émelygést s később gyomorégést
lássék bennük minden másnak mint ami . . . volt már.

Én – egy önérzet pótlékokra szokott maradéka –
ebben a vézna gibernyúz testben is elvagyok: itthon.
Nincsen időm az idővel foglalkozni: A kertben
néhány nyárfalevélkupac ázik már napok óta
és a gereblye. – Miért hagyom el magam ennyire olykor? –

Mégse szögesdrót és idomított véredek – engem
itt a barátaim és a rokonság vesz körül. És az
egyre dagadtabb (félre)beszélő (háj)fejek ezre.
Míntha szabad lennék! Szabadon távozhatom innen
és – a saját felelősségemre! – maradhatok is még.

Marhagulyás szójából. Mamlaszból aki voltam
egy keserű csodapók. Cihelődnek az emberek újra:
Míntha a munkahely iskola óvoda várna reájuk
– és nem a csódtömeg – úgy furakodnak a buszba vonatba . . .
Híven ugyan de csupán imitálják önmagukat már.

Hol van a tegnapi őrült nagy rohanás? S mire volt jó?
Semmi se változik oly gyakran mint épp a közelmúlt
– csakhogly utólag sincsen esélyünk több: Ha van arra
van csak hogly másképpen rontsuk el azt amit egyszer
már elrontottunk.